1 ఎస్. సి. ఆర్. సుప్రీం కోర్టు నివేదికలు 827

బీహార్ రాష్ట్రం

వర్సెస్

కరమ్ చంద్ థాపర్ అండ్ బ్రదర్స్ లిమిటెడ్

(ఎస్.కె.దాస్, జె.ఎల్.కపూర్ , ఎం.హిదయతుల్లా,

జె.సి.షా మరియు టి.ఎల్.వెంకటరామ అయ్యర్, జె.జె.),

స్టాంప్ - అవార్డు - ఆర్బిట్రేటర్ తీర్పు ప్రతులను పక్షాలకు మరియు న్యాయస్థానానికి పంపడం, సక్రమంగా సంతకం చేయడం - స్టాంప్ చేయని తీర్పును ధృవీకరించడం - దానిపై జారీ చేసిన డిక్రీ - చెల్లుబాటు - ఇండియన్ స్టాంప్ యాక్ట్, 1899 (2 ఆఫ్ 1899), సెక్షన్ 35.

మధ్యవర్తిత్వం - మధ్యవర్తిత్వానికి సూచించే ఒప్పందం - ప్రత్యేకంగా అధికారం పొందిన వ్యక్తి ద్వారా గవర్నర్ తరఫున అమలు - ఆథరైజేషన్ అవసరాలు - భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935 (25 & 26 జియో. 5 అధ్యాయం, 42), సెక్షన్ 175 (3).

ప్రభుత్వం చేపట్టిన నిర్మాణ పనులకు సంబంధించి కంపెనీకి చెల్లించాల్సిన మొత్తం బిల్లులపై ప్రతివాది కంపెనీకి, బిహార్ ప్రభుత్వానికి మధ్య తలెత్తిన వివాదాన్ని మధ్యవర్తిత్వానికి పంపారు. మధ్యవర్తిత్వానికి సూచించే ఒప్పందాన్ని గవర్నరు తరపున కార్యనిర్వాహక ఇంజనీరు ఎల్ అమలు చేశాడు, దీనికి ప్రభుత్వ కార్యదర్శి ద్వారా ప్రత్యేకంగా అధికారం ఇవ్వబడింది. ఆర్బిట్రేటర్ తన తీర్పును తయారు చేసి, దాని కాపీలను పక్షాలకు పంపాడు. ఆర్బిట్రేషన్ యాక్ట్, 1940 నిబంధనల ప్రకారం ప్రతివాది తీర్పుకు సంబంధించి డిక్రీ కోసం కోర్టుకు దరఖాస్తు చేసుకున్నాడు. దీనిపై ప్రభుత్వం అభ్యంతరాలు వ్యక్తం చేసి దావాగా నమోదు చేసింది. దావా పెండింగ్ లో ఉండగానే.. ఆర్బిట్రేటర్ తాను సంతకం చేసిన తీర్పు కాపీని కోర్టుకు పంపాడు మరియు ప్రతివాది యొక్క రశీదుపై భారతీయ స్టాంప్ చట్టం, 1899 లోని సెక్షన్ 35 ప్రకారం అవసరమైన స్టాంప్ డ్యూటీ చెల్లించిన తరువాత దానిని ధృవీకరించాడు.

ఈ తీర్పు ఆధారంగా ఎలాంటి డిక్రీని జారీ చేయలేమని పిటిషనర్ బిహార్ రాష్ట్రం వాదించింది ఈ కారణాలతో (1) మధ్యవర్తిత్వ ఒప్పందం భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935 లోని సెక్షన్ 175 (3) యొక్క

అవసరాలకు అనుగుణంగా లేదు, 1937 ఏప్రిల్ 1 న బీహార్ ప్రభుత్వం జారీ చేసిన నోటిఫికేషన్ ప్రకారం, ఎస్.175 (3) ప్రసాదించిన అధికారాలను ఉపయోగించి అలా చేయడానికి అధికారం పొందిన వ్యక్తి సంతకం చేయలేదు; మరియు (2) కోర్టు ముందు ఉన్న పరికరం సర్టిఫైడ్ కాపీ అని, ఇండియన్ స్టాంప్ యాక్ట్, 1899 లోని సెక్షన్ 35 ప్రకారం, ఒక కాపీని ధృవీకరించడం లేదా చర్యలు తీసుకోవడం కుదరదు అని.

భారత ప్రభుత్వ చట్టం 1935 లోని సెక్షన్ 175(3) ప్రకారం ఏ నిర్దిష్ట పద్ధతిలో అధికారం ఇవ్వాలో పేర్కొనలేదని, ఏ వ్యక్తికైనా తాత్కాలికంగా అధికారం ఇచ్చినప్పుడు ఆ సెక్షన్ అవసరాలను తీర్చాలని పేర్కొంది.

ఆర్బిట్రేటర్ కోర్టుకు పంపిన తీర్పు ఒరిజినల్ అని, తీర్పు కాపీ కాదని, ఇండియన్ స్టాంప్ యాక్ట్ 1899 లోని సెక్షన్ 35 లోని నిబంధనలను వర్తింపజేయడం ద్వారా దాన్ని సమర్థవంతంగా, చెల్లుబాటు చేశారని పేర్కొంది.

బొబ్బిలి రాజు వర్సెస్ ఇనుగంటి చిన సీతారామస్వామి గారు, (1899) ఎల్.ఆర్. 26 ఐ.ఎ. 262, ప్రస్తావించారు.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 209 ఆఫ్ 1959.

1956 అక్టోబర్ 5 న పాట్నా హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు, ఉత్తర్వులపై అప్పీల్

అప్పీల్ నెంబరు 367 ఆఫ్ 1953.

పిటిషనర్ తరఫున ఎల్.కె.ఝా, ఆర్.సి.ప్రసాద్.

ప్రతివాదుల తరపున అటార్నీ జనరల్ ఎం.సి.సెతల్వాడ్, ఎన్.డి , పి.కె.ముఖర్జీ వాదనలు వినిపించారు.

1961, ఏప్రిల్ 7. ఈ మేరకు జస్టిస్ వెంకట్రామ అయ్యర్ తీర్పు వెలువరించారు- ఆర్బిట్రేషన్ యాక్ట్ 1940 కింద దాఖలైన అప్పీలులో పాట్నా హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుపై అప్పీల్ ఇది. పిటిషనర్ బీహార్ రాష్ట్రం, మరియు ప్రతివాదులు భారతీయ కంపెనీల చట్టం కింద నమోదైన కంపెనీ, బిల్డింగ్ కాంట్రాక్టర్లుగా వ్యాపారం చేస్తున్నారు. వారు రాంచీలో ఏరోడ్రోమ్, హ్యాంగరేట్స్, భవనాలు, దుకాణాలు మరియు ఇతర పనుల నిర్మాణానికి మూడు ఒప్పందాలను కుదుర్చుకున్నారు, వాటిలో మొదటిది 1942 నవంబర్ 5, 1942 నాటి కాంట్రాక్ట్ నంబర్ 21, మిగిలిన రెండు ఏప్రిల్ 5, 1943 నాటి కాంట్రాక్ట్ నంబర్లు 6 మరియు 8. పై పనులు పూర్తయిన తరువాత, బిల్లులపై పార్టీల మధ్య వివాదాలు తలెత్తాయి మరియు చివరికి ఫిబ్రవరి 6, 1948 నాటి ఒప్పందం ద్వారా, వాటిని కల్నల్ ఎ.డబ్ల్యు.ఎస్ స్మిత్ యొక్క మధ్యవర్తిత్వానికి పంపారు. 1948 జూన్ 4 న మధ్యవర్తి తన తీర్పును వెలువరించి, దాని కాపీని పక్షాలకు పంపాడు. భారత మధ్యవర్తిత్వ చట్టం 1940 లోని సెక్షన్ 17, 20 ల కింద తీర్పుకు సంబంధించి డిక్రీ కోసం ప్రతివాదులు పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. దీనిపై పిటిషనర్ అభ్యంతరాలు తెలపడంతో 1951 నాటి టైటిల్ సూట్ నంబర్ 53 గా పిటిషన్ ను నమోదు చేశారు. ఈ వ్యాజ్యం పెండింగ్ లో ఉండగానే హాంకాంగ్ కు బయలుదేరిన ఆర్బిట్రేటర్ రాంచీ అదనపు సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టుకు పంపాడు. ఆయన ముందు తాను సంతకం చేసిన తీర్పు కాపీ పెండింగ్ లో ఉంది. చట్టంలోని సెక్షన్ 14(2) ప్రకారం కోర్టు నోటీసులు జారీ చేసింది. మరియు దానికి సమాధానంగా, పిటిషనర్ వివిధ కారణాల వల్ల అవార్డును పక్కన పెట్టాలని దరఖాస్తు దాఖలు చేశాడు. దీనికి ప్రతివాదులు తమ సమాధాన పత్రాన్ని దాఖలు చేశారు. ఈ దరఖాస్తు దృష్ట్యా, ప్రతివాదులు మధ్యవర్తిత్వ చట్టంలోని సెక్షన్ 17 మరియు 20 కింద వారి పిటిషన్ను ఒత్తిడిచేయలేదు, ఫలితంగా దానిని కొట్టివేశారు మరియు మధ్యవర్తి నుండి తీర్పు అందుకున్న తరువాత ప్రారంభమైన విచారణను 1951 టైటిల్ సూట్ నంబర్ 53 గా

కొనసాగించారు. విస్తృతమైన విచారణ తరువాత, రాంచీ అదనపు సబార్డినేట్ జడ్జి, క్లెయింకు మించిన భాగాన్ని మినహాయించి తీర్పు పరంగా ఒక డిక్రీని జారీ చేశారు. సబార్డినేట్ జడ్జి డిక్రీని ధృవీకరించినప్పటికీ రాజ్యాంగంలోని 132, 133(1) అధికరణల ప్రకారం ధ్రువీకరణ పత్రాన్ని మంజూరు చేసిన పాట్నా హైకోర్టుకు అప్పీలుదారుడు ఈ అప్పీలును స్వీకరించాడు.

ఇరుపక్షాల మధ్య వివాదం కింది న్యాయస్థానాల్లో విస్తృతంగా ఉన్నప్పటికీ , మా ముందు, మధ్యవర్తిత్వానికి సంబంధించి ప్రభుత్వానికి చట్టబద్ధమైన ఒప్పందం ఉందా, కోర్టులో దాఖలు చేసిన తీర్పు కాపీపై డిక్రీ జారీ చేయవచ్చా అనే రెండు ప్రశ్నలకే పరిమితమైంది. మొదటి ప్రశ్నపై పిటిషనర్ వాదిస్తూ, మధ్యవర్తిత్వానికి సంబంధించిన ఒప్పందం సంబంధిత తేదీలో అమలులో ఉన్న రాజ్యాంగ నిబంధన అయిన భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935 లోని సెక్షన్ 175 (3) యొక్క అవసరాలకు అనుగుణంగా లేదని, అందువల్ల దానిపై స్థాపించబడిన ప్రొసీడింగ్స్ లో జారీ చేయబడిన తీర్పు చెల్లదని మరియు దాని ప్రకారం ఎటువంటి డిక్రీని ఆమోదించరాదని వాదించాడు. సెక్షన్ 175(3) ఈ క్రింది విధంగా ఉంది: -

“ ఫెడరల్ రైల్వే అథారిటీకి సంబంధించి ఈ చట్టం యొక్క నిబంధనలకు లోబడి, ఫెడరేషన్ లేదా ఒక ప్రావిన్స్ యొక్క కార్యనిర్వాహక అధికారాన్ని ఉపయోగించి చేసిన అన్ని ఒప్పందాలు గవర్నర్ జనరల్ లేదా ప్రావిన్స్ గవర్నర్ చేత చేయబడతాయి, మరియు అటువంటి అన్ని ఒప్పందాలు మరియు, ఆ అధికారాన్ని ఉపయోగించి చేసిన ఆస్తి హామీలన్నీ గవర్నర్ జనరల్ లేదా గవర్నరు తరపున మరియు అతను ఆదేశించే లేదా అధికారం ఇచ్చే విధంగా అమలు చేయబడతాయి.”

ఈ సెక్షన్ ప్రకారం, ఒక ప్రావిన్స్ గవర్నర్ కుదుర్చుకున్న ఒప్పందం మూడు షరతులను సంతృప్తి పరచాలి. అది గవర్నర్ చేత వ్యక్తీకరించబడాలి; దానిని అమలు చేయాలి; మరియు ఉరిశిక్షను అటువంటి వ్యక్తులచే మరియు గవర్నరు ఆదేశించే లేదా అధికారం ఇచ్చే విధంగా ఉండాలి. ఫిబ్రవరి 6, 1948 నాటి

మధ్యవర్తిత్వానికి సంబంధించిన ఒప్పందం పై షరతులకు అనుగుణంగా ఉందో లేదో పరిశీలించాలి. ఇది బీహార్ గవర్నర్ కు, ప్రతివాదులకు మధ్య జరుగుతుందని వ్యక్తమవుతున్నాయి. రాంచీ డివిజన్ ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్ వై.కె.లాల్ అనే వ్యక్తి, ప్రతివాదులు అమలు చేసిన అధికారిక డాక్యుమెంట్ కూడా ఇదే. కాబట్టి ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్ ప్రశ్నార్థకమైన ఒప్పందాన్ని అమలు చేయడానికి గవర్నర్ చేత ఆదేశించబడిన లేదా అధికారం పొందిన వ్యక్తి కాదా అనేది మాత్రమే పరిగణనలోకి తీసుకోవలసిన అంశం. బిహార్ ప్రభుత్వం 1937 ఏప్రిల్ 1 న జారీ చేసిన నోటిఫికేషన్ పై తన వాదనకు మద్దతు పలుకుతున్నానని పిటిషనర్ వాదించారు. ఆ నోటిఫికేషన్ మెటీరియల్ విషయానికొస్తే ఇలా ఉంది.

"భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935 లోని సెక్షన్ 175 లోని సబ్ సెక్షన్ (3) ప్రసాదించిన అధికారాలను ఉపయోగించి, బీహార్ గవర్నర్ ప్రస్తుతం ఉన్న అన్ని ఉత్తర్వులను అధిగమిస్తూ, తన తరఫున కింది విధంగా చర్యలు, ఒప్పందాలు మరియు ఇతర సాధనాలను అమలు చేయమని ఆదేశించడానికి సంతోషిస్తున్నారు:-

A. పబ్లిక్ వర్క్స్ డిపార్ట్ మెంట్ విషయానికొస్తే..

(డిపార్ట్ మెంటల్ ఆర్డర్ల ద్వారా నిర్ణయించిన ఏదైనా పరిమితికి లోబడి).

....	....
భవనాలు, వంతెనలు, రోడ్లు, కాలువలు, చెరువులు, రిజర్వాయర్లు, నౌకాశ్రయాలు, కరకట్టలకు సంబంధించిన అన్ని రకాల పనుల నిర్వహణకు సంబంధించిన అన్ని పరికరాలు, నీటి పనులు, మురుగునీటి పనులు, యంత్రాల ఏర్పాటు, బొగ్గు గనుల పనితీరుకు సంబంధించిన	ప్రభుత్వ కార్యదర్శులు, చీఫ్ ఇంజనీర్లు, సూపరింటెండింగ్ ఇంజనీర్లు, డివిజనల్ ఆఫీసర్లు, సబ్ డివిజనల్ ఆఫీసర్లు, అసిస్టెంట్ లేదా అసిస్టెంట్ ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్లు, ఎలక్ట్రిక్ ఇన్స్పెక్టర్.

పరికరాలు.	
.... 12. 1 నుండి 11 వరకు శీర్షికలలో పేర్కొన్నవి మినహా ఇతర విషయాలకు సంబంధించిన అన్ని దస్తావేజులు మరియు సాధనాలు.	.... ప్రభుత్వ కార్యదర్శులు మరియు సంయుక్త కార్యదర్శుల ద్వారా".

ప్రస్తుత ఒప్పందం ఐటమ్ 2 పరిధిలోకి వస్తుందా లేక 12 వ అంశం పరిధిలోకి వస్తుందా అనే దానిపై కింది కోర్టుల్లో చర్చ జరిగింది. ఈ ఒప్పందాన్ని పనుల నిర్వహణకు సంబంధించిన సాధనంగా భావించగలిగితే, అది 2 వ అంశంలో వస్తుంది; మరియు ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్ ఈ నోటిఫికేషన్ కింద ఈ ఒప్పందంలోకి ప్రవేశించడానికి అధికారం పొందిన వ్యక్తిగా ఉంటారు; కానీ అది ఆ అంశం పరిధిలోకి రాకపోతే, అది ఎంట్రీ 12 పరిధిలోకి రావాలి, ఈ సందర్భంలో అతను ఒప్పందాన్ని అమలు చేయడానికి అర్హుడు కాదు. మధ్యవర్తిత్వానికి సూచించే ఒప్పందం పూర్తయినందున పనుల అమలుకు సంబంధించినది కాదని, బిల్లుల చెల్లింపుకు సంబంధించిన వివాదం మాత్రమేనని, మధ్యవర్తిత్వ ఒప్పందం యొక్క ముఖ్యమైన లక్షణం ప్రైవేట్ ట్రిబ్యునల్ ఏర్పాటు అని, అందువల్ల దానిని ఐటమ్ 2 పరిధిలోకి తీసుకురాలేమని, తదనుగుణంగా ఇది 12 వ అంశం పరిధిలోకి వస్తుందని దిగువ రెండు న్యాయస్థానాలు పేర్కొన్నాయి. అయితే కార్యనిర్వాహక ఇంజనీరు వై.కె.లాల్ కు మధ్యవర్తిత్వ ఒప్పందాన్ని అమలు చేయడానికి ప్రత్యేకంగా అధికారం ఉందని, అది ఎస్.175(3) ఉద్దేశ్యానికి సరిపోతుందని రిగ్ అండ్ కోర్ట్ న్యాయమూర్తులు కూడా అభిప్రాయపడ్డారు. పిటిషనర్ ఈ నిర్ధారణ యొక్క కరెక్టును తప్పుబడతాడు మరియు ఇది రికార్డు ద్వారా హామీ ఇవ్వబడదని వాదించాడు. అందువలన, ఈ

అంశానికి సంబంధించిన ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలను కొంత వివరంగా ప్రస్తావించడం అవసరం అవుతుంది. జూలై 26, 1947 న, ప్రభుత్వ కార్యదర్శి శ్రీ ముర్రెల్ కల్నల్ స్మిత్ కు ఈ విధంగా రాశారు:

" రాంచీలో హినూ ఏరోడ్రోమ్ నిర్మాణం, జాబ్ 108 కు సంబంధించి కరమ్ చంద్ థాపర్ అండ్ బ్రదర్స్ లిమిటెడ్ దాఖలు చేసిన క్లెయిమ్ పరిష్కారానికి మధ్యవర్తిగా మిమ్మల్ని నియమించాలని బిహార్ ప్రభుత్వం ప్రతిపాదిస్తోంది. ఒకవేళ, మీరు వీటిని చేపట్టడానికి అంగీకరించినట్లయితే. "

దీనికి కల్నల్ స్మిత్ మధ్యవర్తిగా వ్యవహరించేందుకు అంగీకరిస్తూ రిప్లై పంపారు. మధ్యవర్తిత్వానికి అనుమతించేలా పార్టీల మధ్య ఒప్పందాన్ని తగిన విధంగా సవరించవచ్చని ఆయన ఆ లేఖలో సూచించారు. ఎందుకంటే ఒప్పందంలోని క్లాజ్ 23 ప్రకారం ఇరుపక్షాల మధ్య వివాదాలన్నీ సూపరింటెండెంట్ ఇంజనీర్ కు పంపాల్సి ఉంటుందని, ఆ నిర్ణయం అంతిమమని, సూచించిన విధంగా సవరణలు చేసి ఉంటే ఆర్బిట్రేషన్ క్లాజ్ ఒరిజినల్ కాంట్రాక్ట్ లో భాగమై ఉండేదని, ప్రస్తుత వివాదానికి ఆస్కారం ఉండేది కాదన్నారు. ఒప్పందాన్ని సవరించడానికి పై సూచనను ప్రస్తావిస్తూ, కార్యదర్శి శ్రీ ముర్రెల్ 1947 సెప్టెంబరు 5 న కల్నల్ స్మిత్ కు ఒక లేఖ రాశారు. 1948 జనవరి 19 న కల్నల్ స్మిత్ కార్యదర్శికి రాసిన లేఖలో తాను మధ్యవర్తిగా తన విధులను చేపట్టడానికి సిద్ధంగా ఉన్నానని, మధ్యవర్తిత్వానికి వీలుగా ఒప్పందాన్ని సవరించాలని కోరాడు. 1948 జనవరి 27 న ప్రభుత్వ కార్యదర్శి కల్నల్ స్మిత్ కు మధ్యవర్తిత్వం యొక్క నిబంధనలకు అనుగుణంగా మధ్యవర్తిత్వ ఒప్పందాన్ని అమలు చేయాలని న్యాయమండలి నుండి అభిప్రాయం వచ్చిందని తెలియజేశారు. తదనుగుణంగా ముసాయిదా అగ్రిమెంట్ (కాపీ జతచేయడం) రూపొందించామని, వీలైనంత త్వరగా అమలు చేసేందుకు చర్యలు తీసుకుంటున్నామని తెలిపారు. అదే రోజున ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్ ప్రతివాదులకు ఈ విధంగా లేఖ రాశారు:-

1940 నాటి ఆర్బిట్రేషన్ యాక్ట్ 1 లోని నిబంధనలకు అనుగుణంగా నిర్వహించే మధ్యవర్తిత్వం ద్వారా పైవాటికి సంబంధించి మీ క్లెయిమ్లను నిర్ణయించాలని ప్రభుత్వం నిర్ణయించింది. అందువల్ల ఈ ప్రయోజనం కోసం అవసరమైన ఒప్పందాన్ని అమలు చేయడానికి దయచేసి వెంటనే డివిజనల్ కార్యాలయానికి హాజరు కావాలని మిమ్మల్ని అభ్యర్థిస్తున్నాము."

ఈ లేఖను అనుసరించి, ప్రతివాదులు 1948 ఫిబ్రవరి 6 నాటి ఒప్పందాన్ని అమలు చేయడానికి ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్తో కలిసి వివాదాన్ని మధ్యవర్తిత్వానికి పంపారు. 1948 ఫిబ్రవరి 25 న, ప్రభుత్వ ప్లీడర్ తో సంప్రదించి ముసాయిదా ఒప్పందాన్ని కొద్దిగా సవరించినట్లు కార్యదర్శి మధ్యవర్తికి తెలియజేశారు మరియు ఒప్పందంలో కొన్ని అధికారిక సవరణలు చేయాలని మరియు ఇరు పక్షాలు సంతకం చేయాలని ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్ కు లేఖ కూడా రాశారు. అది జరిగిపోయింది.

ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలను క్షుణ్ణంగా పరిశీలించిన తరువాత, మధ్యవర్తిత్వానికి సంబంధించిన ఒప్పందాన్ని అమలు చేయడానికి గవర్నర్ తన కార్యదర్శి ద్వారా కార్యనిర్వాహక ఇంజనీర్ కు అధికారం ఇచ్చారని హైకోర్టు న్యాయమూర్తుల అభిప్రాయంతో మేము ఏకీభవిస్తున్నాము. మధ్యవర్తిత్వం ఏర్పాటు చేయడంలో మొదటి నుంచీ ప్రధాన పాత్ర వహించింది కార్యదర్శినే అని తెలుస్తుంది. ఆయన అంతటా ప్రభుత్వం పేరు మీద, ప్రభుత్వం తరపున మాట్లాడుతున్నారు మరియు అతను "ఆదేశించిన విధంగా" అలా చేసాడు. మధ్యవర్తిత్వానికి సంబంధించిన అంశం ప్రభుత్వానికి సంబంధించిన దావా. మధ్యవర్తిత్వ ఒప్పందాన్ని చేర్చేలా ఒరిజినల్ కాంట్రాక్ట్ లోని క్లాజ్ 23ను సవరించాలన్న ప్రతిపాదన తొలిదశలో మధ్యవర్తిత్వ ఒప్పందాన్ని ఆ ఒప్పందంలో భాగంగానే పరిగణించాలన్నది ఆయా పక్షాల ఉద్దేశాన్ని తెలియజేస్తోంది. ఒప్పందం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత కూడా అందులో ప్రభుత్వమే భాగస్వామి అన్న ప్రాతిపదికపై కార్యదర్శి ఒప్పందంలో సవరణలు, మార్పులు చేశారు. వీటన్నిటిని బట్టి 1948 ఫిబ్రవరి 6

నాటి ఒప్పందాన్ని అమలు చేయడానికి ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్ వై.కె.లాల్ కు అధికారం లభించిందని మా అంచనా.

మధ్యవర్తిత్వాన్ని సూచించే ఒప్పందం ఐటమ్ 2 పరిధిలోకి వస్తుందనే తప్పుడు భావనతో కార్యదర్శి పని చేస్తున్నాడని, ఆ అపోహ కింద పనిచేస్తూ ఒప్పందాన్ని అమలు చేయమని వై.కె.లాల్ ను ఆదేశించారని సూచించబడింది. ఒకవేళ అలా జరిగినా, దానివల్ల హోదాలో ఎలాంటి తేడా ఉండదు. ఎందుకంటే వై.కె. లాల్ ఒప్పందాన్ని అమలు చేయాలని కార్యదర్శి నిస్సందేహంగా భావించాడు మరియు సెక్షన్ 175(3) ప్రకారం అది మాత్రమే అవసరం.

ఒక అధికారిక స్వభావం కలిగిన ప్రభుత్వ నోటిఫికేషన్ ఉన్నందున, మనం దాని వెలుపల ప్రయాణించకూడదు మరియు దాని క్రింద అధికారం లేని వ్యక్తిలో అధికారాన్ని కనుగొనకూడదు అని పిటిషనర్ తరపున వాదించారు. కానీ సెక్షన్ 175(3) ఏ నిర్దిష్ట పద్ధతిలో అధికారాన్ని ఇవ్వాలో నిర్దేశించలేదు. సాధారణంగా, అటువంటి ప్రదానం అధికారిక గెజిట్ లో నోటిఫికేషన్ ద్వారా ఉంటుందనడంలో సందేహం లేదు, కానీ ఏ వ్యక్తికైనా తాత్కాలికంగా అధికారాన్ని ఇవ్వడాన్ని నిరోధించడానికి సెక్షన్ లోనే ఏమీ లేదు, అది స్థాపించబడినప్పుడు, సెక్షన్ యొక్క అవసరాలు తీర్చబడాలి. ఫలితంగా, ఫిబ్రవరి 6, 1948 నాటి ఒప్పందాన్ని గవర్నర్ చేత అధికారం పొందిన ఒక వ్యక్తి అమలు చేశాడని, తత్ఫలితంగా మధ్యవర్తిత్వానికి సరైన ప్రస్తావన ఉందని మేము భావిస్తున్నాము.

కోర్టులో తీర్పు కాపీ అస్పష్టంగా ఉన్నందున దానిపై ఎలాంటి డిక్రీ జారీ చేయలేమని వాదించారు. వాస్తవం ఏమిటంటే, మధ్యవర్తి తాను సంతకం చేసిన తీర్పు కాపీని, ఆయన సంతకం చేసిన మూడో కాపీని కూడా కోర్టుకు పంపారు. ప్రభుత్వానికి పంపిన అవార్డు కాపీ తగినంతగా ముద్రించలేదని తెలుస్తోంది. కోర్టులో హాజరుపరిచి ఉంటే ఇండియన్ స్టాంప్ యాక్ట్ 1899 సెక్షన్ 35 ప్రకారం జరిమానా

చెల్లించి చెల్లుబాటు అయ్యేది. కానీ ప్రభుత్వం దానిని ఉత్పత్తి చేయడంలో విఫలమైంది. ప్రతివాదులకు పంపిన అవార్డు కాపీతో పాటు ఇతర పత్రాలను పోలీసులు స్వాధీనం చేసుకున్నారని, ఇప్పుడు లభ్యం కావడం లేదని చెబుతున్నారు. మూడో కాపీ కోర్టుకు అందగానే ప్రతివాదులు స్టాంప్ చట్టంలోని సెక్షన్ 35 కింద అవసరమైన స్టాంప్ డ్యూటీ చెల్లించి దానిని ధ్రువీకరించారు. ఇప్పుడు పిటిషనర్ వాదన ఏమిటంటే, వాస్తవానికి కోర్టు ముందు ఉన్న పరికరం " సర్టిఫైడ్ కాపీ" అని, స్టాంప్ చట్టంలోని సెక్షన్ 35 ప్రకారం, అది స్టాంప్ చేయబడనప్పుడు లేదా తగినంతగా స్టాంప్ చేయబడినప్పుడు మాత్రమే ఒరిజినల్ యొక్క ధృవీకరణ ఉంటుంది, కాపీ అయిన పత్రాన్ని కోర్టులో ధృవీకరించలేము మరియు "చర్య తీసుకోలేము" మరియు తత్ఫలితంగా దానిపై ఎటువంటి డిక్రీని జారీ చేయలేము. ఒక పరికరం యొక్క కాపీని ధృవీకరించలేమని చట్టం నిస్సందేహంగా నిర్ధారించింది. అది బొబ్బిలి రాజా వర్సెస్ ఇనుగంటి చిన సీతారామస్వామి గారి (1)లో జరిగింది.

జరిమానా చెల్లించిన తర్వాత ఒక డాక్యుమెంట్ ను సాక్ష్యంగా స్వీకరించడానికి అనుమతించే ఈ సెక్షన్ (సెక్షన్ 35) లోని నిబంధనలు, స్టాంప్ చేయని లేదా తగినంత స్టాంప్ చేయని ఒరిజినల్ డాక్యుమెంట్ ను సమర్పించనప్పుడు ఎటువంటి దరఖాస్తు ఉండదు; తదనుగుణంగా, దానిలోని విషయాల యొక్క ద్వితీయ సాక్ష్యం ఇవ్వబడదు. లేదంటే చట్టంలో లేని నిబంధనను చేర్చడమే అవుతుంది. జరిమానా చెల్లింపు ద్వితీయ సాక్ష్యాన్ని ఆమోదయోగ్యం చేయదు, ఎందుకంటే స్టాంప్ చట్టం ప్రకారం జరిమానా వాస్తవానికి కోర్టులో సమర్పించబడిన స్టాంప్ చేయని లేదా సరిపోని స్టాంప్ చేయబడిన పత్రంపై మాత్రమే విధించబడుతుంది మరియు కోల్పోయిన పత్రాలపై ఎటువంటి జరిమానా విధించడానికి చట్టం అవకాశం ఇవ్వదు ".

అందువల్ల ఆర్బిట్రేటర్ కోర్టుకు పంపిన తీర్పు అసలు సాధనమా లేక దాని కాపీనా అనేది ప్రశ్న. మా అభిప్రాయం ప్రకారం ఇది ఒరిజినల్ అవార్డ్ కాపీ కాదు అనడంలో సందేహం అక్కర్లేదు. ఆర్బిట్రేటర్ ఏం చేశాడంటే, తీర్పును ట్రిప్లికేట్ లో తయారు చేసి, వాటన్నింటిపై సంతకాలు చేసి, ఒక్కొక్కటి పార్టీకి, మూడోదాన్ని కోర్టుకు పంపడం. ఇది ఒక మూల పరికరం, మరియు దానిపై కనిపించే "సర్టిఫైడ్ కాపీ" అనే పదాలు తప్పు వివరణ మరియు పరికరం యొక్క నిజమైన స్వభావాన్ని మార్చే ప్రభావాన్ని కలిగి ఉండవు. పిటిషనర్ వాదనలో కూడా వాస్తవం లేదు. ఫలితంగా అప్పీలు విఫలమై ఖర్చులతో కొట్టివేయబడుతుంది.

అప్పీల్ కొట్టివేత..